

byl přijat do služeb lidové banky v L., filiálka v P., konal od začátku listopadu 1928 do začátku listopadu 1930 službu ve filiálce uvedené banky v K., od této doby zase ve filiálce P.-ské, a že byl tedy hlášen v K. pouze ke konání služby a přechodnému pobytu, nikoli však s trvalým bydlištěm.

Nss nemohl této námitce dáti za pravdu.

Dávka z přepychových bytů má podle úmyslu zákonodárce postihnouti místnosti, které majitel bytu drží nad potřebu zákonodárcem uznanou. Měřítkem této potřeby je podle § 2 prav. počet členů domácnosti. Domácnost v tomto smyslu tvoří pak podle § 3 odst. 1 držitel bytu a všechny osoby, které do bytu trvale přijal. Tím dávají pravidla zřetelně najevo, že k členům domácnosti v tomto smyslu lze počítati jenom ty osoby, které z vůle držitele bytu trvale sdílejí s ním domácnost v tomto bytě vedenou. Toto trvalé sdílení domácnosti předpokládá principiálně, že ta která osoba v domácnosti držitele bytu trvale se zdržuje a tam ukojuje veškerý své životní potřeby, jimž normálně domácnost slouží.

Společenství domácnosti není ovšem přerušeno již tím, že člen domácnosti fakticky ji opustí, stalo-li se tak pouze dočasně z příčin, které již předem jeví se objektivně jako pouze přechodné. Tomu dávají pravidla sama výraz ustanovením § 3 odst. 1 věty druhé, že děti nebo schovanci poplatníkovi, kteří pro návštěvu škol nebo studium zdržují se v cizině, počítají se za členy domácnosti, jestliže pravidelně o prázdninách bydlí s rodiči nebo pěstouny v bytě, o který jde. Přeruší-li však člen domácnosti pobyt v domácnosti držitele bytu z příčiny, která nejeví se již předem jako pouze dočasná a přechodná, pak je tím přerušeno také společenství domácnosti v onom bytě vedené a ona osoba přestává býti členem této domácnosti. Zda je tomu tak či onak, bude možno posouditi jen podle okolností konkrétního případu, jak se jeví ve své spojitosti a ve svém celku.

Jestliže v daném případě Rudolf R., který měl již své samostatné povolání, byl přikázán ke konání služby filiálce banky v K., aniž přikázání to již předem bylo omezeno jen na určitou přechodnou dobu, v K. také po celý týden byl normálně a pravidelně zaměstnán, a pouze v sobotu na neděli dojížděl na návštěvu rodičů do P., mohl žal. úřad právem z těchto okolností usuzovati, že odchodem jeho do K. bylo domácí společenství jeho s jeho rodiči přetrženo, a že tedy ve smyslu dávk. pravidel přestal býti členem domácnosti st-logy v P. Jakým způsobem byl v K. přihlášen, je pro spornou otázku irelevantní.

Č. 10.478.

Živnostenské právo. — Samospráva obecní: Není třeba zvláštního povolení obce, aby majitel nájemního auta, jemuž živn. úřad přikázal stanoviště na určitém veř. prostranství v obci, směl místa toho užívat k uvedenému účelu.

(Nález ze dne 6. dubna 1933 č. 2806.)

V ě c: Městská obec R. proti zemskému úřadu v Praze o povolení stanovišť pro nájemní auta.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 16. května 1930 vyslovil okresní úřad v Rumburku, že obec R. nebyla oprávněna Eduardu W. brániti, aby měl druhé nájemní auto na svém stanovišti na náměstí v R., protože tu jde o obecní užívání veřejného statku a okresní úřad povolil mu toto druhé auto na uvedeném stanovišti ze své živnostensko-policejní pravomoci podle § 54 živn. ř.

Odvolání, ve kterém st-lka dovozovala, že používání pevného stanoviště na veřejném statku není užíváním obecným, nýbrž zvláštním, ke kterému jest třeba povolení obce jako vlastníka veřejného statku a jako orgánu, kterému přísluší (§ 28 obec. zřiz.) péče o bezpečnost a snadnost dopravy, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím, ve kterém vyslovil, že k používání pevného stanoviště na veřejném statku není třeba přivolení obce, poněvadž to nepřesahuje meze obecního užívání a poněvadž živn. úřad při koncesování osobní dopravy podle § 15 č. 4 živn. ř. sám určuje také veřejné místo pro vozidla s hlediska dopravní policie (§§ 23 a 54 živn. ř.).

Ve stížnosti opakuje obec, že používání náměstí jako pevného stanoviště nájemních automobilů není obecným užíváním veřejného statku, protože se tu odnímá jeho část svému účelu, t. j. volné komunikaci, a stává se soukromou provozovnou živnosti jednotlivcovy, čímž se znemožňuje ostatním uživatelům tohoto místa tímž způsobem. Jde tu prý o přednostní užívání veřejného statku, k němuž neopravňuje udělená koncese, nýbrž jest k němu třeba užívacího povolení od obce jako vlastníka veřejného statku. Obec určuje stanoviště vozidel podle § 28 obec. zřiz. a povolení k zvláštnímu užívání veřejného statku může odeprít, když by překáželo provozu. O stížnosti uvažoval nss takto:

Stížnost připouští, že po náměstí jako veřejném statku může každý zásadně svobodně choditi a jezdit a také třeba i s povozem státi a čekati. Toto právo stížnost každému přiznává, připouštějíc, že v takových případech jde jen o přechodné odnětí možnosti, aby i ostatní lidé téhož místa užívali. Pak ovšem nelze odpírati ani majiteli živnosti udělené mu podle § 15 č. 4 živn. ř., aby přechodně se svým vozem na veřejném místě stál a nebylo by patrně podle názoru stížnosti vůbec pokládáno za přednostní užívání, kdyby mohl čekati se svým vozidlem na libovolném místě a vždy jen krátkou dobu. Přednostní užívání veřejného statku, k němuž podle názoru stížnosti třeba je svolení obce, spatřuje stížnost právě jen v pevném stanovišti. V tom však se mýlí. Pevné stanoviště není žádnou předností pro majitele dopravní živnosti, nýbrž naopak obmezením jeho práva na svobodné užívání veřejného statku. Toto obmezení mu ukládá živn. úřad v zájmu dopravy a v zájmu obecnstva, které potřebuje jeho vozidel a které jest také oprávněno užívatí statku jízdou v těchto vozidlech.

V tom nelze spatřovati nijaké obmezení ostatních oprávněných, pokud se jim tím znemožňuje, aby mohli volně choditi a jezdit po zbývajících částech veřejného statku. Obecné užívání veřejného statku nezáleží totiž v tom, že by každý jednotlivec měl právo libovolně používatí v každý čas kteréhokoli místa veřejného statku, nýbrž jenom v tom, že

nesmí býti nikomu poskytnuto takové užívání, které by znemožňovalo ostatním oprávněným uživatelům veřejného statku k těm účelům, pro které jest určen. Že se někdy odnímá část veřejného statku volné komunikaci, jest nezávadné, když se to děje právě v zájmu komunikace nebo z důvodů bezpečnosti, když se na př. určitá část vyhrazuje chůzi, jiná jízdě vozem neb koňmo. Obmezení dopravců na pevná stanoviště se děje právě v zájmu dopravy.

Kdyby však v pevných stanovištích bylo možno skutečně spatřovati nepřipustné obmezování ostatních v stejném užívání veřejného statku, pak by toto užívání bylo vůbec nepřipustné a to i tenkrát, kdyby k němu dal svolení vlastník veřejného statku, neboť jeho vlastnictví jest právě zatíženo veřejným užíváním, které nemůže obmezovati ani vlastník sám.

Pravomoc obce podle § 28 obec. zřiz. v oboru silniční policie ustupuje tam, kde jest o ni postaráno jinou speciální normou a jiným úřadem. Úřadem tím jest v daném případě úřad živnostenský, který při udělování koncese podle § 15 č. 4 živn. ř. musí zkoumati, zda tu není závady s hlediska dopravní policie (§ 23 odst. 5 živn. ř.) a musí míti tedy i právo určití tato stanoviště vozidel, poněvadž jenom tak může čeliti závadám, které s provozem živností podle § 15 č. 4 živn. ř. by mohly vzniknouti pro dopravu. Stížnost má ovšem pravdu v tom, že udělení koncese nedává právo na užívání pozemku. Zde však není třeba nějakého povolení, poněvadž jde o obecné užívání veřejného statku.

Č. 10.479.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Pro nárok zcizitele na vrácení zaplacené dávky z důvodu později provedené nástavby podle zák. č. 44/1927 Sb. je bez významu, zakalkuloval-li zcizitel dávku v prodejní ceně a byla-li nástavba provedena s plným využitím přípustné výše domu.

(Nález ze dne 6. dubna 1933 č. 6095.)

Věc: Robert P. v B. (adv. Dr. Ant. Kulhánek z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o vrácení dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Plat. rozkazem města Bratislavy z 10. března 1924 byla Anně P. z převodu parcely č.... (dům) a... v Bratislavě trhovou smlouvou z 8. září 1923 vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí částkou 32.526 Kč 18 h, kterou jmenovaná také zaplatila. Podáním ze 3. srpna 1927 žádala Anna P. vrácení dávky, ježto kupec na prodaném domě vystavěl druhé poschodí a dovolávala se § 49 bodu 1 a § 52 odst. 1 a 3 zák. č. 44/27. Vrácení dávky bylo pořadem instancí, posléze nař. rozhodnutím, odepřeno.

O stížnosti, kterou do tohoto rozhodnutí podává Robert P. jako právní nástupce Anny P., uvažil nss: